

ly punishable and criminal corruption offenses. The high level of corruption offenses have been marked in the fields of education, health care, budget, and land relations. The author has highlighted features of spread of administrative and criminal corruption offenses in these areas. The majority of persons who commit administrative corruption offenses are in the field of land and budgetary relations. The majority of criminal corruption offenses are recorded in the fiscal and educational areas.

It was found that recently there is the intensification of work to detect corrupts in judicial and law-enforcement sectors. The state of implementation of the government anti-corruption strategy at the regional level has been analyzed. According to the results of the sampling analysis of existing regional law-enforcement programs in the field of anti-corruption the author has identified some shortcomings that have systemic nature when they are elaborated and related to: non-compliance of the overall objectives identified in the national anti-corruption strategy, the lack of adequate funding, planning in the regional programs of preventive measures that not interconnected and are not aimed at a common goal, the lack of clear criteria for determining the efficiency of the implementation of regional law-enforcement programs, limited in attracting the necessary subjects of anti-corruption in the implementation of policy measures. In order to improve the quality of drafting of law-enforcement programs in the field of anti-corruption at the regional level and improve the effectiveness of their implementation the author has proposed to increase the quality of the structure and content of programs plan of their resource supporting, to provide specific mechanisms for implementation and monitoring of set tasks.

Key words: anti-corruption, national anti-corruption strategy, programming of anti-corruption, regional programs.

Стаття надійшла 30 червня 2016 р.

УДК 343.125(477)

**А. Я. Хитра,
Я. О. Дащак**

ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИГЛЯДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ

Розглянуто поняття і суть заходу забезпечення кримінального провадження у вигляді тримання під вартою.

Висвітлено основні аспекти забезпечення процесуальних гарантій прав, свобод та законних інтересів особи при обранні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у кримінальному провадженні. Досліджено теоретичні й практичні проблемні питання, що виникають при застосуванні у кримінальному провадженні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Ключові слова: запобіжний захід, тримання під вартою, ухвала суду, слідчий суддя, підозрюваний (обвинувачений), права, свободи та законні інтереси.

Постановка проблеми. Згідно зі статистичною інформацією, у 2011 році направлено до суду 41194 подання про взяття під варту. З прийняттям нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), у 2012 році направлено до суду 27677 клопотань про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, у 2013-ому – 17373 клопотання, у 2014-ому – 18149 клопотань, у 2015-ому – 23969 клопотань, у січні – березні 2016-го – 4480 клопотань [13].

Таке зменшення кількості клопотань про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою зумовлено застосуванням менш суворих запобіжних заходів, зокрема домашнього арешту, який активно практикують суди. У 2012 році направлено до суду 397 клопотань про домашній арешт, у 2013-ому – 6475 клопотань, у 2014-ому – 7965 клопотань, 2015 року – 7566 клопотань, у січні – березні 2016-го – 2018 клопотань [13].

У кримінальній процесуальній діяльності досить гострим і актуальним є питання дотримання і забезпечення процесуальних гарантій прав та законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, оскільки саме такий вид запобіжного заходу, як тримання під вартою, визначено найсуворішим із усіх видів запобіжних заходів, передбачених чинним КПК України, а також визначення доцільності застосування такого запобіжного заходу. З огляду на це вимагають дослідження теоретичні та практичні питання застосування у кримінальному провадженні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Стан дослідження. Вагомий внесок у розроблення проблематики застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою зробили такі науковці, як А. Я. Дубинський, Т. І. Ілаєва, Є. Г. Коваленко, Ю. Д. Москалюк, Л. Д. Удалова, Ж. В. Удовенко, В. В. Рожнова, В. В. Назаров, М. М. Руденко, О. І. Тищенко, О. Г. Шило, Х. Г. Янкова та ін.

Метою статті є аналіз застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, висвітлення основних проблем, що виникають на практиці.

Виклад основних положень. Стаття 29 Конституції України зазначає, що ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше, як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом [5]. Це положення є міжнародним стандартом, закріпленим у низці міжнародно-правових документів.

У ситуаціях, пов'язаних з обмеженням права на свободу й особисту недоторканність, особливого значення набувають гарантії судового захисту, згідно з якими кожній заарештованій або затриманій

за кримінальним обвинуваченням особі має бути забезпечено право на судовий розгляд протягом розумного строку або право на звільнення до початку судового розгляду. Для порівняння слід зазначити, що в ст. 165² КПК України 1960 року щодо питання про участь підозрюваного, обвинуваченого в судовому розгляді, вирішення питання про продовження тримання під вартою було залишено на розсуд суду [7]. Таким чином, зазначене положення КПК України 1960 р. порушувало ст. 9 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права та ч. 3 ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яка передбачає, що кожен, кого заарештовано або затримано, згідно з положеннями підпункту «с» пункту 1 статті 5 цієї Конвенції, має негайно постати перед суддею чи іншою посадовою особою, котрій закон надає право здійснювати судову владу, і йому має бути забезпечено розгляд справи судом упродовж розумного строку або звільнення під час провадження. Таке звільнення може бути обумовлено гарантіями з'явитися на судові засідання [3].

Якщо підозрюваному, щодо якого обрано запобіжний захід, протягом 24 годин не буде вручено повідомлення про підозру, то запобіжний захід скасовується, а особа підлягає негайному звільненню, як передбачає ст. 278 КПК України. Особа вважається обвинуваченою лише після того, коли обвинувальний акт щодо неї передано до суду в порядку, передбаченому ст. 291 КПК України. До інших учасників кримінального провадження запобіжний захід не може бути застосовано.

Дотримання цього правила є надважливим, оскільки обрання запобіжного заходу безпосередньо залежить від законності й обґрунтованості притягнення особи до кримінальної відповідальності, від правильної кваліфікації її дій. Незаконне і необґрунтоване притягнення особи до кримінальної відповідальності тягне за собою і незаконне застосування щодо неї запобіжного заходу.

Відповідно до ст. 183 КПК України, тримання під вартою є винятковим запобіжним заходом, який застосовують лишень у разі, якщо прокурор доведе, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів не зможе запобігти ризикам, передбаченим ст. 177 КПК України, крім випадків, передбачених ч.5 ст. 176 КПК України.

Треба зазначити, що після прийняття Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини» від 07.10.2014 року № 1689-VII було доповнено ст. 176 КПК України частиною п'ятою, яка передбачає, що запобіжні заходи у вигляді особистого зобов'язання, особистої поруки, домашнього

арешту, застави не можуть бути застосовані до осіб, котрих підозрюють або обвинувачують у вчиненні злочинів, передбачених статтями 109–114¹, 238–258⁵, 260, 261 Кримінального кодексу України (далі – КК України) [11].

Серед зазначених вище статей є злочини середньої тяжкості. Так, ч. 1 ст. 258-2 КК України «Публічні заклики до вчинення терористичного акту» передбачає покарання виправними роботами на строк до двох років або арештом на строк до шести місяців, або обмеженням волі на строк до трьох років, або позбавленням волі на той самий строк з конфіскацією майна чи без такої; ч. 1 ст. 260 КК України «Створення не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань» передбачає позбавлення волі на строк від двох до п'яти років з конфіскацією майна або без такої; ч. 2 ст. 109 КК України «Публічні заклики до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу або до захоплення державної влади» передбачає обмеження волі на строк до трьох років або позбавлення волі на той самий строк з конфіскацією майна чи без такої [6].

Внесені зміни до ст. 176 КПК України суттєво погіршили становище осіб, яких підозрюють у вчиненні окремих злочинів. Також вони зобов'язують слідчого суддю, суд приймати рішення про тримання під вартою за наявності підозри у вчиненні злочинів, зазначених у ч. 5 ст. 176 КПК України.

У відповіді на Конституційне подання Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з приводу відповідності Конституції України положень ч. 5 ст. 176 КПК України Конституційний суд України зазначив, що положення цієї норми унеможлиблює дотримання принципу пропорційності у сфері застосування запобіжних заходів щодо певних категорій злочинів шляхом визначення для них тільки одного можливого запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Не маючи можливості застосувати більш м'який запобіжний захід, ніж тримання під вартою, суд не зможе застосувати адекватний запобіжний захід з урахуванням принципу пропорційності.

Окрім того, це положення КПК України порушує один із основоположних принципів верховенства права – справедливість, оскільки позбавляє рівної можливості застосування більш м'якого запобіжного заходу, ніж тримання під вартою, до осіб, яких підозрюють або обвинувачують у вчиненні злочинів, передбачених статтями 109-114¹, 238–258⁵, 260, 261 КК України, ступінь суспільної небезпечності яких є однаковим або навіть нижчим, ніж тих злочинів, до підозрюваних або обвинувачених у вчиненні яких можливе застосування більш м'якого запобіжного заходу.

Таким чином, вказане положення КПК України порушує принципи пропорційності, справедливості, що є складовими принципу верховенства права, отож не відповідає положенням ч. 1 ст. 8 Конституції України.

Унеможливлення за ч. 5 ст. 176 КПК України застосування інших запобіжних заходів, ніж тримання під вартою, до осіб, які підозрюються або обвинувачуються у вчиненні злочинів, передбачених статтями 109–114¹, 258–258⁵, 260, 261 КК України, призведе до виправдування продовжуваного тримання під вартою головним чином тяжкістю злочину та незастосовності більш м'якого запобіжного заходу. В розрізі практики Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) продовжуване тримання особи під вартою з таким обґрунтуванням вважається свавільним і, отже, не може відповідати ч.ч. 1 та 2 ст. 29 Конституції України у їх взаємозв'язку.

Для застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: 1) особа повинна мати статус підозрюваного або обвинуваченого; 2) з'ясується наявність ризиків, які дають достатні підстави слідчому судді, суду вважати, що підозрюваний, обвинувачений, засуджений може здійснити дії, передбачені ч.1 ст. 177 КПК України; 3) слідчий, прокурор зобов'язані обґрунтувати, що встановлені під час розгляду клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою обставини є достатніми для переконання, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів, передбачених ч. 1 ст. 176 КПК України, не може запобігти доведеним під час розгляду ризику або ризикам; 4) обов'язково досліджуються обставини, які, за ст. 178 КПК України, мають бути враховані при обранні запобіжного заходу.

Слідчий суддя, суд мають ретельно перевіряти відповідність поданого клопотання слідчого, прокурора про застосування запобіжного заходу вимогам ч. 1 ст. 184 КПК України.

Висновки органів досудового розслідування, прокурора, викладені у клопотанні про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, мають підтверджуватися сукупністю доказів, які: 1) переконували суд у тому, що особа вчинила злочин, за який законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк понад три роки (у виняткових випадках цей запобіжний захід може бути застосовано щодо правопорушень, за які законом передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк не більше трьох років); 2) свідчили про необхідність обрання до підозрюваного (обвинуваченого) запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Це докази того, що інші (менш суворі) запобіжні заходи можуть не забезпечити виконання

підозрюваним (обвинуваченим) процесуальних обов'язків, котрі випливають зі ст. 177 КПК України, і його належної поведінки [9, с. 129].

Слідчий суддя, суд при розгляді клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, крім наявності ризиків, вказаних у ст. 177 КПК України, на підставі наданих сторонами кримінального провадження матеріалів зобов'язаний, відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 178 КПК України, оцінити дотримання підозрюваним умов запобіжних заходів, застосованих до нього раніше. Тому ми погоджуємося з думкою Т. І. Ілаєвої, яка вважає за доцільне доповнити ч. 1 ст. 184 КПК України положенням про те, що у клопотанні про застосування запобіжного заходу слідчий, прокурор зобов'язаний навести відомості про раніше застосовані до обвинуваченого, підозрюваного заходи [2].

Досліджуючи актуальні питання застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту за КПК України 1960 р., В. В. Назаров зазначає, що 90% опитаних слідчих органів внутрішніх справ, 85% слідчих прокуратури вважають такий вид запобіжного заходу, як взяття під варту, найефективнішим запобіжним заходом і обирали б його за наявності одних лише формальних підстав. Загалом, за спостереженнями вченого, взяття під варту як запобіжний захід, застосовують до більш ніж 40% обвинувачених, тоді як у західноєвропейських країнах цей показник сягає лише 4–6% [10, с. 111].

Розглядаючи переваги й недоліки застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, Ж. В. Удовенко та Х. Г. Янкова зауважують, що, за КПК України 1960 року, слідчі у поданнях про застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту зазначали, що підозрюваний чи обвинувачений може ухилитися від слідства чи суду або може перешкоджати встановленню істини у кримінальній справі, і не наводили при цьому даних, які би свідчили про такий їх намір [14, с. 122].

На сьогодні з цього питання в положенні п. 4 ч. 1 ст. 184 КПК України закріплено, що в клопотанні про застосування запобіжного заходу слідчий, прокурор зобов'язаний посилатися на один або декілька ризиків, у зв'язку з чим останній повинен викласти обставини, на підставі яких він дійшов висновку про наявність ризиків, і з конкретними посиланнями на матеріали, що підтверджують викладені обставини.

Порівняно з КПК 1960 року, чинний КПК України встановлює жорсткіші гарантії забезпечення прав і свобод людини. З цим на практиці виникають проблеми, оскільки слідчий, прокурор у клопотанні про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою

зобов'язані вказати посилання на один або кілька ризиків, зазначених у ст. 177 КПК України, викласти обставини, на підставі яких дійшли висновку про наявність одного або кількох ризиків, зазначених у клопотанні, і посилання на матеріали, що підтверджують ці обставини, обґрунтувати неможливість запобігання ризику або ризикам, зазначеним у клопотанні, шляхом застосування більш м'яких запобіжних заходів та надати докази, які свідчать про наявність обґрунтованої підозри у вчиненні підозрюваним, обвинуваченим кримінального правопорушення. Якщо прокурор не доведе наявності всіх цих обставин, то слідчий суддя, суд зобов'язаний постановити ухвалу про відмову в застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Розглядаючи застосування запобіжного заходу у разі тримання під вартою, можна констатувати проблему в частині строків тримання особи під вартою, яка виникає після надходження обвинувального акта до суду.

Так, відповідно до вимог ч. 5 ст. 202 КПК України, у разі закінчення строку дії ухвали слідчого судді, суду про тримання під вартою підозрюваний, обвинувачений повинен бути негайно звільнений, якщо в уповноваженої службової особи місця ув'язнення, під вартою в якому він перебуває, відсутнє інше судове рішення, що набрало законної сили і прямо передбачає тримання цього підозрюваного, обвинуваченого під вартою.

Водночас ст. 315 КПК України зазначає, що під час підготовчого судового засідання суд за клопотанням учасників судового провадження має право обрати, змінити чи скасувати заходи забезпечення кримінального провадження, в тому числі запобіжний захід, обраний щодо обвинуваченого. За відсутності зазначених клопотань сторін кримінального провадження застосування заходів забезпечення кримінального провадження, обраних під час досудового розслідування, вважається продовженим.

Ми погоджуємося з думкою Ю. Д. Москалюк, яка вважає, що на законодавчому рівні є нерегульованим питання продовження строку тримання під вартою у період з дня надходження обвинувального акта до суду і до початку підготовчого судового засідання [9, с. 144].

Позаяк трапляються випадки, коли до суду надходить обвинувальний акт щодо особи, відносно якої під час досудового розслідування було застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, котрий надійшов до суду в межах строку дії ухвали слідчого судді про застосування до підозрюваного такого запобіжного заходу.

Крім того, коли після розподілу матеріалів кримінального провадження за допомогою автоматизованої системи документообігу суду

виявляється, що утворити склад суду для судового розгляду кримінального провадження неможливо, тому до суду апеляційної інстанції направлялися матеріали кримінального провадження з відповідним поданням місцевого суду.

З огляду на час, який потрібен на поштове пересилання матеріалів кримінального провадження з суду першої інстанції до апеляційного суду, на призначення до розгляду в суді апеляційної інстанції рішення місцевого суду про направлення кримінального провадження з одного суду до іншого, траплялося, що строк дії ухвали слідчого судді про застосування запобіжного заходу закінчувався.

На практиці найпоширенішим порушенням є недотримання судами розумних строків у кримінальних провадженнях стосовно осіб, яких тримають під вартою іноді понад 6 місяців.

Аналізуючи постанову Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 19 грудня 2014 року № 14 «Про узагальнення судової практики застосування судами першої та апеляційної інстанцій процесуального законодавства щодо обрання, продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» можна дійти висновку, що основними причинами недотримання розумних строків у кримінальному провадженні є відкладення судових засідань через неявку учасників кримінального провадження, неналежна організація роботи суду (суддів), наявність багатоепізодних справ та велика кількість учасників кримінального провадження [12]. Також варто зважити, що, на відміну від інших причин недотримання розумних строків, неналежна організація роботи суду виникає внаслідок дій самого суду, на якого покладено обов'язок із забезпечення здійснення кримінального провадження впродовж розумних строків.

Досліджуючи судову практику застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, ми побачили, що основним недоліком клопотання є недостатня обґрунтованість з точки зору доцільності застосування такого запобіжного заходу. Здебільшого в документах органи досудового розслідування обмежуються невмотивованою констатацією обставин, зазначених у ст. 178 КПК України, або ж їх переліком. Досить поширеними є посилання на те, що особа, щодо якої порушується питання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, вчинила тяжкий злочин або злочин, за який строк покарання перевищує три роки; проте не завжди належним чином обґрунтовуються припущення, що підозрюваний (обвинувачений) може ухилитися від розслідування чи суду, перешкодити повному, швидкому та неупередженому розслідуванню та розгляду матеріалів кримінального провадження.

Тяжкість обвинувачення не може слугувати єдиним обґрунтуванням продовження строку тримання під вартою, тому судам, окрім кваліфікації, слід визначати ризики (ст. 177 КПК України), інакше судові рішення щодо продовження тримання під вартою не відповідатимуть вимогам практики ЄСПЛ і нормам КПК України.

Як свідчить судова практика, в окремих випадках суди без жодної мотивації в ухвалі на підставі ч. 3 ст. 315 КПК України продовжують застосування тримання під вартою «автоматично», що прямо суперечить практиці ЄСПЛ. Крім цього, відсутність розгляду таких питань порушує вимоги глави 18 КПК України. Деякі суди, продовжуючи застосування тримання під вартою під час підготовчого судового засідання, посилаються на ст. 331 КПК України, яка регулює порядок продовження застосування тримання під вартою під час судового розгляду, а не судового провадження, що також не є правильним [12].

Висновки. Отже, тримання під вартою є найсуворішим з усіх передбачених чинним КПК України запобіжних заходів, пов'язаних із позбавленням людини волі, з необхідністю дотримуватися вимог режиму в місцях ув'язнення і з певним обмеженням прав.

Обираючи запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, слідчий суддя, суд повинні вивчати всі матеріали кримінального провадження, надані слідчим, прокурором для підтвердження викладених у клопотанні доказів.

Серед поширених недоліків досудового розслідування та судового розгляду справи при застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою можна вказати: невизначення доцільності застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою; недотримання розумності строків у кримінальних провадженнях стосовно осіб, яких тримають під вартою; невизначеність тривалості розгляду слідчим суддею, судом матеріалів кримінального провадження (справ).

1. Загальна декларація з прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015

2. Плаєва Т. І. Застосування слідчим суддею запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою / Т. І. Плаєва // Підприємництво, господарство і право. – 2013. – № 7. – С. 151–154.

3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_004

4. Конституційне подання Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини п'ятої статті 176 Кримінального процесуального кодексу України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ccu.gov.ua/doccatalog/document?id=272792>

5. Конституція України. – Х.: ФО-П Стеценко І.І., 2011. – 48 с.

6. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 року № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

7. Кримінальний процесуальний кодекс України: затверджений Законом УРСР від 28 грудня 1960 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1001-05>

8. Кримінальний процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 квітня 2016 р.: офіційний текст. – К.: Паливода А. В., 2016. – 328 с.

9. Москалюк Ю.Д. Домашній арешт і тримання під вартою в системі заходів забезпечення кримінального провадження в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://asta.edu.ua/files/dysertacii/111/dis_Moskaliuk.pdf

10. Назаров В. В. Актуальні проблеми застосування запобіжного заходу у вигляді взяття під варту / В. В. Назаров // Юридичний вісник. – 2010. – № 4 (17). – С. 111–115.

11. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини: Закон України від 7 жовтня 2014 року № 1689-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1689-18>

12. Про узагальнення судової практики застосування судами першої та апеляційної інстанцій процесуального законодавства щодо обрання, продовження запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 19 грудня 2014 року № 14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://sc.gov.ua/ua/postanovi_za_2014_rik.html

13. Статистична інформація за 2012–2015 рр. // Офіційний сайт Генеральної прокуратури України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=106782&libid=100820#

14. Удовенко Ж. В. Переваги та недоліки застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою в контексті нового КПК / Ж. В. Удовенко, Х. Г. Янкова // Малий і середній бізнес (право, держава, економіка). – 2012. – № 3–4 (50–51). – С. 121–126.

Хитра А. Я., Дашак Я. О. Применение меры пресечения в виде содержания под стражей

Рассмотрены понятие и сущность меры обеспечения уголовного производства в виде содержания под стражей.

Освещены основные аспекты обеспечения процессуальных гарантий прав, свобод и законных интересов личности при применении меры пресечения

в виде содержания под стражей в уголовном производстве. Исследованы теоретические и практические проблемные вопросы, возникающие при применении в уголовном производстве меры пресечения в виде содержания под стражей.

Ключевые слова: мера пресечения, содержание под стражей, решение суда, судья-следователь, подозреваемый (обвиняемый), права, свободы и законные интересы.

Khytra A. Y., Dashchak Y. O. Use of preventive measures in the form of confinement

In the article the issues of application of such measure as confinement are examined. Main problems of ensuring and compliance with procedural guarantees of the rights, freedoms and lawful interests of the suspect are highlighted, since this kind of preventive measures as confinement is considered to be the strictest of all types of precautionary measures stipulated by the current Criminal Procedural Code of Ukraine.

Conclusions that the implemented changes to the Article 176 of the Criminal Code of Ukraine, the Law of Ukraine «On alterations to the Criminal and Criminal Procedural Codes of Ukraine regarding the inevitability of punishment for certain crimes against national security, public safety and corruption offenses» made by the author significantly worsened the situation of persons who are suspected of having committed certain offenses, require the investigating judge, court decision on the application request in custody in the presence of suspected offenses referred to in Part 5 of Article 176 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, violating proportionality, one of the fundamental principles of the rule of law.

Theoretical and practical issues that arise in the application of the criminal proceedings as a preventive measure of detention are examined, including: continuation of detention period during the period from the date of receipt of the indictment act in court and before the preparatory trial; disregard of law to courts reasonable time in the criminal proceedings against persons who are detained for more than 6 months; unmotivated statement and unfounded list of risks and circumstances that make it possible to apply the present measure in the request for the use of confinement in most cases.

Key words: precaution, confinement, court order, the investigating judge, the suspect (defendant) rights, freedoms and legitimate interests.

Стаття надійшла 24 червня 2016 р.